

Café 't Vinkje
de Huiskamer van Charlois

Café 't Vinkje

de Huiskamer van Charlois

Joey van den Wildenberg

Schrijver: Joey van den Wildenberg
Coverontwerp: Joey van den Wildenberg
ISBN: 9789403790138
© Joey van den Wildenberg

1 57 jaar café 't Vinkje

Café 't Vinkje is een begrip op Charlois en inmiddels ook ver daarbuiten. Jan van de Nobelen is werkzaam als kelner bij de familie Stok, die toendertijd de uitbaters van café 't Vinkje waren. In 1968 nemen Jan en zijn vrouw Cor café 't Vinkje over, vlak voor het meest succesvolle seizoen van voetbalclub Feyenoord, dat later nog een grote rol gaat spelen. Jan van de Nobelen is niet echt een voetballiefhebber, maar Feyenoord leeft natuurlijk op Rotterdam-Zuid. Café 't Vinkje is een echte buurtkroeg een bruin café waarin iedereen zich thuis voelt. Daarnaast speelt de Rotterdamse haven een grote rol, de haven die zich ruim 40 jaar de grootste haven ter wereld mocht noemen. De haven zorgden voor veel werkgelegenheid in de buurt en was gelegen 'voor de deur' van café 't Vinkje. Dit zorgde ervoor dat café 't Vinkje ook een echt arbeiderscafé was. In 1983 gaven Jan en Cor het stokje over aan dochter Joke en schoonzoon Jan van den Wildenberg. Zij borduurden voort op het succes van 'pa & ma' en kleurden hun eigen pagina's van café 't Vinkje in. Jan een echte voetballiefhebber doopte samen met Joke en de vaste gasten het bruine café om tot een echte 'Feyenoord-kroeg' Met elkaar Feyenoord beleven en ook de eindtoernooien van het Nederlands elftal ontkende volksfeesten in café 't Vinkje. Velen mannen en vrouwen werkten met veel plezier in café 't Vinkje of bezochten café 't Vinkje al die jaren trouw. De familie werd flink uitgebreid met kinderen, kleinkinderen & achterkleinkinderen, die ook allen nauw betrokken waren bij café 't Vinkje. Door de jaren heen voelde café 't Vinkje niet alleen als familie het was ook echt één grote familie! Jan en Joke maakten alle veranderingen in de buurt van heel dichtbij mee, de opening van 'de Maasvlakte' waardoor het havenwerk 'voor de deur' steeds minder werd, de wijk 'oud-Charlois' die veranderde en steeds meer andere invloeden kreeg en wat al niet nog meer. Daarnaast moesten ze noodgedwongen twee keer verhuizen. Maar samen met hun gezin, personeel en

alle vaste gasten zorgden ze ervoor dat café 't Vinkje altijd 'de huiskamer van Charlois' was voor velen! Samen met zoon Marco en dochter Mandy serveerden zij tot het einde vele koffies, biertjes, borreltjes en ander lekkers. De ballen gehakt van Jan van de Nobelen waren al beroemd, de warme ballen van Jan van den Wildenberg haalden zelfs 'de muur'! Op 1 september 2021 verloor Marco van den Wildenberg zijn strijd tegen kanker. De rest van het gezin ging door met hun trots, maar besloten na lang en goed overleg dat het mooi was geweest. Jan en Joke van den Wildenberg waren de pensioenleeftijd al lang gepasseerd en dochter Mandy koos ervoor om de tijd te nemen om haar eigen pad te kiezen. Op 22 maart 2025 kwam er na 57 jaar een einde aan een begrip op Charlois, op Rotterdam-Zuid, maar ook ver daarbuiten. Café 't Vinkje sluit namens de families van de Nobelen en van den Wildenberg voorgoed haar deuren.

Dit boek is een ode aan 57 jaar café 't Vinkje. Vol met herinneringen van een ieder die café 't Vinkje én de familie een warm hart toedraagt.

Op 22 maart 2025 is dit boek als eerst geschonken aan Jan & Joke van den Wildenberg als dank voor alle jaren, waarin zij velen levens hebben verrijkt!

2 De eigenaar die café 't Vinkje nooit kreeg

Het café is al jaren in bezit van de familie. Mijn opa is als kelner begonnen bij de toenmalige eigenaar. In 1968 heeft hij de zaak samen met mijn oma overgenomen. Ze hadden samen een dochter, die daar natuurlijk ook regelmatig rond liep. Mijn vader kwam als klant in het café. Hij was toen elektricien, en kwam regelmatig een afzakkertje halen. Zo ontmoete hij “de dochter van de baas”. Van het één kwam het ander en ze kregen verkering en trouwden. Pa trok de stekker uit zijn toenmalige baan en ging bij opa en oma achter de bar werken.

Sinds 1990 stond ik bij mijn ouders in het café achter de bar. Dit is een echte buurtkroeg met zeer divers publiek. Het café was voordat mijn ouders het overnamen van mijn opa en oma. Je kan dus wel zeggen dat ik daar geboren ben. Vanaf kleins af aan was het al vanzelfsprekend dat ik later ook achter de bar zou belanden. Op mijn negentiende ben ik daar dus na een korte periode als restaurantkelner gewerkt te hebben ook beland. Naast mijn ouders, staat ook mijn zus achter de bar. Het is dus echt een familiebedrijf waarbij we trots kunnen zeggen dat de klanten zich ook als familie voelen als ze bij ons komen.

Het eerste wat me te binnen schiet als ik terug denk aan alles wat er zoal gebeurd is in de kroeg, is het verhaal van Jan. Jan was een vaste klant. Eentje met een niet al te hoog i.q. Daar werd dus ook vaak de draak mee gestoken. Omdat het inkomen van Jan niet al te hoog was, kon je hem altijd wel porren voor een wedje. In de buurt zaten toentertijd heel veel kroegen. Voor het gemak ga ik even uit van 10 zaken. De weddenschap was als volgt. Jan moest in zijn blote kont alle cafés langs. In elke zaak moest hij een biertje drinken en hij zou dan bij ons eindigen. Als hij dit zou doen, kreeg hij 100 gulden. Nou, dat was niet tegen dovemans oren gezegd. Uit de kleren en de kou in. De hele buurt liep uit voor deze rare kerel die in de vrieskou naakt alle cafés

afging. Tot hij bij ons binnenstapte. Jan kwam aan de bar en bestelde een biertje. Mijn vader die achter de bar stond, vroeg hem of hij geld in zijn zak had. Hij had maar 1 zak, en daar zat geen geld in! Geen geld, geen bier was de reactie van mijn vader. Met als resultaat een verloren weddenschap voor Jan en een hoop lol voor de rest van de buurt! Een aantal weken later was Jan weer aan de beurt. Ditmaal was er een ander voorstel. 2 Rauwe eieren op zijn hoofd kapot slaan, leverde hem 50 gulden op. Vanzelfsprekend werd er maar 1 ei op zijn hoofd getikt en kon Jan fluiten naar de centen. Jan was zich er volgens mij best wel van bewust dat hij altijd in de zeik genomen werd, maar hij vond het wel best. De nodige biertjes werden hem immers toegeschoven als hij weer eens het mikpunt was.

Zo hadden we ook Corrie. Zij woonde boven het café aan de overkant en was ook een dagelijkse klant. Op een dag stapte ze binnen met een tas vol boodschappen. Terwijl ze aan haar glaasje vieux (in een sherry glas!) zat, haalde iemand anders het stuk worst wat ze voor later die avond gekocht had uit haar tas. In de keuken werd de worst gesneden en op de bar gezet. Iedereen lekker smullen. Corry ook natuurlijk. Ze vond het heerlijk en vermeldde tussen neus en lippen door ook nog even dat ze voor zichzelf toevallig net ook een worst had gekocht. Een andere keer zat Corrie aan de bar in haar jurk. De jurk hing over de kruk en terwijl Corrie zat te nippen werd de achterkant van haar jurk voorzichtig weggeknipt. Daar zat Corry. Van voren in een mooie jurk en van achter keken we zo tegen haar onderbroek aan. Vanzelfsprekend werd Corry later die dag overladen met nieuwe jurken! Achter de bar werkte Tante Riet. Een echte Rotterdamse met het hart op de tong. Riet had een weggooi camera bij haar tijdens het werk. En maar klikken. Aan het einde van haar dienst ging tante Riet naar huis, maar vergat de camera. Het rolletje was nog niet helemaal vol, dus dat was weer een reden om een geintje uit te halen. Mijn vader en Piet doken de kelder in. Op een plaatje hout werd met een stift de

tekst: "Met de hartelijke groeten" gekalkt. In hun blootje en met het stuk hout voor hun edele delen, werd het rolletje volgeschoten. De volgende dag bracht tante Riet de camera naar de sigarenboer om de hoek, zodat ze snel van die foto's die ze gemaakt had kon genieten. Aan de balie vroeg de verkoper of ze de foto's nog wou bekijken. Vanzelfsprekend lag de mooiste foto bovenop!!! Scheldend dat ze zo voor gek stond in die winkel, stormde tante Riet de kroeg binnen. Een paar dagen later stapte ze echter lachend binnen met een uitvergroting van de bewuste foto, die nog jaren aan de muur gehangen heeft.

Hoe mijn toekomst er uit zal zien? Ik heb geen idee, maar als het aan mij ligt.. Mijn ouders zijn op een leeftijd beland waarbij het allemaal toch wel een beetje zwaar begint te worden. Waar pa eerder bijna dagelijks in de zaak te vinden was, blijft hij nu wat vaker een dagje thuis. Ma blijft keihard doorgaan, maar ook aan haar is te merken dat het allemaal niet meer zo makkelijk gaat. Zodra de tijd er rijp voor is, hoop ik het stokje van mijn ouders over te nemen. Hoewel mijn vader en ik veel op elkaar lijken, botsen we regelmatig. Waarschijnlijk komt dat juist omdat we zoveel op elkaar lijken. Ons ongelijk toegeven is voor ons allebei niet makkelijk, maar aan het einde van de rit komt het altijd weer goed. Als ik later in de zaak aan het roer sta dan zijn er wel een aantal zaken die ik anders zou doen. Misschien werken deze dingen niet, maar ik wil het in ieder geval gaan proberen. Zo wil ik de keuken op gezette tijden uit gaan breiden met gerechten uit de oer-Hollandse keuken. Onze dagelijkse klantenkring bestaat voor een groot gedeelte uit alleenstaande mannen, dus ik neem aan dat hier wel animo voor is. Ook wil ik graag meer evenementen organiseren. Elke week live-muziek zal niet haalbaar zijn, maar ook zonder een live optreden kan je een leuk evenement organiseren. Denk hierbij aan thema-feesten enzovoorts. Het moet op den duur zo worden dat de mensen weten dat er bij ons in het weekend altijd iets te doen is. Deze avonden hoeven niet veel geld te kosten. Ook met een klein

budget kan je iets moois neerzetten. Als je daarnaast dan bijvoorbeeld één keer per maand live-muziek neerzet, moet dat volgens mij wel gaan lukken op termijn. Met de doordeweekse dagen zit ik wel in mijn maag. Overdag hebben we over het algemeen niet te klagen, maar na 20.00 uur komt het regelmatig voor dat er weinig te doen is. Dit is ook de reden dat we hebben besloten om de zaak op maandag om 20.00 uur te sluiten. Voor de overige drie dagen moet ik dus nog iets verzinnen. Misschien zou het een leuk idee zijn om op één van die dagen iets voor vrouwen te organiseren om zo het vrouwelijke gedeelte van onze klantenkring uit te breiden, want hoewel er de laatste tijd een stijgende lijn inzit, liggen de verhoudingen man/vrouw toch ver uit elkaar. Het biljart wat er staat wordt ook te weinig gebruikt naar mijn zin. Hoewel er dagelijks op gespeeld wordt, is daar ook meer uit te halen. Zo zouden er op doordeweekse avonden bijvoorbeeld lessen kunnen worden gegeven. Biljarten wordt vaak geassocieerd met de ouderen onder ons, maar ook de jeugd kan hier veel plezier aan beleven. De tijd van vroeger komt nooit meer terug, maar in mijn overtuiging heeft de zaak nog een mooie toekomst voor de boeg.

Aan ambitie geen gebrek, aan tijd des te meer. Op 10 augustus kregen Marco en zijn familie te horen dat hij niet meer te genezen was en dat hij op korte termijn zou komen te overlijden en dus nam Marco de regie in eigen handen. Met vrienden en familie beleefde hij een groots afscheidstournee waarin café 't Vinkje natuurlijk weer een grote rol speelde. Marco speelde zelfs met de gedachte om na zijn overlijden opgebaard te worden in café 't Vinkje. In overleg met de familie werd besloten dat dit misschien toch niet zo'n goed idee zou zijn.. Op 1 september 2021 om 19:08 koos Marco er noodgedwongen voor om het leven, zijn vrienden, zijn familie, maar bovenal zijn Café 't Vinkje achter te laten. Hij verloor de strijd, nadat hij hem al eens gewonnen had en liet ons toen achter met iets waarmee we nu

ook achtergelaten worden: Herinneringen, heel veel en hele mooie!

Zijn uitvaart had hij ook tot in de puntjes voorbereid en dankzij de hulp van vrienden kon de familie waardig afscheid nemen, Marco werd voor een laatste keer naar café 't Vinkje gereden en op het terras kon iedereen afscheid nemen voordat hij ons definitief verliet.

Marco van den Wildenberg †
31-07-1971 // 01-09-2021

3 Het begin

Charlois, uitgesproken als Sjaarloos is een stadsdeel van de gemeente Rotterdam op de zuidelijke Maasoever. De eerste (primitieve) bewoning in Charlois gaat terug tot voor het jaar 1200. In 1458 wordt het gebied "De Reijerwaard" waar Charlois in ligt, door Filips van Bourgondië aan zijn zoon Karel de Stoute geschonken. In 1462 gaf Karel de Stoute het bestuur in handen van Matteys de Buyser, Ijsbrand Uyt ten Hage, Arend van der Woude en Anthony Michelsz van Eversdijck. Zij kregen toestemming de grond te bedijken. In dezelfde akte werd bepaald dat de ingedijkte grond "voortaen heten sal 't land van Charollais". Deze naam is afkomstig van het graafschap Charolais in het huidige Frankrijk dat ook in het bezit van Karel de Stoute was. In 1895 werd de gemeente Charlois geannexeerd door Rotterdam, dat onmiddellijk op grote schaal havens ging aanleggen in het voorheen agrarische gebied. In de wijk Charlois vinden we Café 't Vinkje.

Café 't Vinkje vind zijn oorsprong ver voor de 2e wereldoorlog en groeit uit tot een begrip op Charlois. In 1932 gestart door Koos Wils, samen met zijn vrouw. De familie Stok draait café 't Vinkje na de oorlog. Het bruine café is een ontmoetingsplek voor mensen die woonachtig zijn in de wijk en voor de arbeiders die werken in de buurt.

Een gezellig bruin café waar je bij binnenkomst tegen de kop van de 'U-bar' aanloopt. Daar omheen tafels om aan te zitten en een biljart. Een keuken om wat te lekkers te eten klaar te maken en een heuse zaal in de 'kelder'.

Op Charlois en in café 't Vinkje kon je Jan van de Nobelen vinden, een geboren Brabander met het postuur van Bep van Klaveren. Jan is samen met zijn tweelingbroer de oudste in een gezin van dertien kinderen. Na zijn dienstitijd aard Jan in Rotterdam, hij vind de liefde bij Cor, ze trouwen en krijgen in 1952 samen een dochter, Joke. In de jaren '60 vind Jan een baan als kelner in café 't Vinkje. In wit overhemd met zwarte stropdas voorziet hij de gasten van de nodige consumpties.

Eind jaren zestig besluit de familie Stok dat het mooi is geweest en er is geen opvolger. Jan en Cor van de Nobelen grijpen de kans met beide handen aan en nemen café 't Vinkje over. Ze nemen niet alleen café 't Vinkje over, maar ook de woningen erboven. Samen met hun dochter Joke betrekken Jan en Cor de woning boven 'hun' zaak.

Vanaf 1968 draaien zij café 't Vinkje een succesverhaal met een gouden familie randje dat nog decennia voort zal duren!

Bij velen is het eerste wat in hen opkomt als ze aan café 't Vinkje denken toch 'de familie'. Inmiddels weten we niet beter dan dat er familie werkzaam was in café 't Vinkje. Jan en Cor van de Nobelen begonnen samen. Maar ook zij haalden al snel de familiebanden aan in het café. Zo werkte neef Fransie van de Nobelen achter de bar en maakte zusje Agnes schoon in café 't Vinkje.

Ook buiten het café werden de familiebanden aangehaald. Zo had Ad, de jongere broer van Jan ook een café in het Brabantse en zochten de beide cafés elkaar op tijdens verschillende evenementen, zoals bijvoorbeeld 'de tienkamp'.

Daarnaast had Jan van de Nobelen ook Nico Stam achter de bar staan. Nico hoorde echt bij het interieur, want hij heeft altijd zijn weg naar café 't Vinkje weten te vinden. Ook toen hij niet meer werkzaam was kwam hij altijd langs voor een borreltje of stond

hij aan de tafel te biljarten. Nico werkte bij Jan en Cor van de Nobelen, stond aan biljart met Jan van den Wildenberg en dronk zijn drankjes bij Joke, Marco én Mandy aan de bar. Met Joey stond hij ook weer aan het biljart of was hij aan het klaverjassen. De jaren gingen ook bij Nico tellen en daardoor kwam hij steeds minder in café 't Vinkje, maar je kan hem nog altijd tegen het lijf lopen in 'de huiskamer van Charlois'.

Vaste gasten wisten hun weg te vinden naar café 't Vinkje aan de Doklaan 29. Zo had je in de beginjaren 'ome' Lou én 'ome' Leen. 'Ome' Lou, een oude man, zat de hele tijd borreltjes te drinken totdat hij in slaap viel. In de 'oude' Vink was er een stenen goot aan je voeten bij de bar. Die goot liep langzaam vol met urine, omdat 'ome' Lou gewoon in zijn broek zeeke. Soms kon hij nog zelf weglopen met zijn fiets, maar meestal moest hij thuisgebracht worden. 'Ome' Leen was een zigeunertype die in oud ijzer handelde. Een mooie man, die 's ochtends voor het werk ook altijd een paar borreltjes dronk.

En dan had je ook nog Piet 'de Lorreboer' en Jan 'de aannemer'. Jan werkte zeven dagen per week en was eigenaar van verschillende kantoorpanden in de stad én op Charlois. De beste man was schathemeltje rijk, had een Rolls-Royce, maar reed het liefst in zijn Volkswagen. Op een dag had hij een ander Volkswagen busje, één met zwaailichten erop. "Kom op Pietje, dan rijden we even een blokje om" zei hij dan en wat hadden we een lol!

Of Willem Mout, wiens moeder elke keer weer riep: "Willem, kom je mee? Het eten is klaar!" Maar Willem bleef steevast zitten en liet dat arme mens met haar eten zitten.

Jan en Cor van de Nobelen creëerden een plek waar mensen kwamen om gezellig wat te drinken en waar ze zich thuis voelden. Ook voor een 'lekkere hap' konden ze bij Jan terecht. Jan maakte altijd lekkere gehaktballen in zijn keukentje, in de hoek naast het biljart. Als je te veel bier had gedronken en honger kreeg, bestelde je een balletje met mosterd. Ik herinner me dat ik zat te smullen, en ome Jan zei: "Joh Piet, ik weet het niet, maar ik had vanmorgen allemaal eczeem aan mijn handen.

Maar nadat ik die gehaktballen heb staan maken, ben ik het helemaal kwijt!" Ook zijn oliebollen rond 'Oud & Nieuw' konden op goedkeuring van velen rekenen!

Collectief op zoek naar nieuw talent

'De mooiste muziek wordt gemaakt in de keldertjes'

CHARLOIS – De mooiste muziek wordt gemaakt in de keldertjes. Wij willen die muziek graag naar boven halen". Aldus vatten Piet Gelderblom, Jan Stolk en Willem Mout van het Muzikantencollectief Charlois hun plannen samen.

Op Koninginnedag vindt onder de hoede van het collectief een minifestival plaats met muziekgroepen en dichters uit Charlois en omliggende wijken. Onder het motto „muzikanten, kruipt uit uw schulp", wordt „komend talent uitgenodigd" kunnen te tonen op een ...

De twee podia die staan opgesteld op de Grondherendijk en aan de Doklaan.

Weinig goeds

Drie jaar geleden werd voor het eerst een concert gegeven op Koninginnedag. „Iedereen ging naar de stad om bandjes te kijken, terwijl je hier niemand op straat zag. We zijn toen begonnen met een box en een gitaar-tje, gewoon op straat. Het is nu uitgegroeid tot een klein festival met podia, kraampjes en diverse groepen. En allemaal voor nop". Dat laatste is mogelijk door de goede contacten met de plaatselijke *cafés*, die bereid zijn de activiteiten te sponsoren. „Er zijn zat mensen die zich ergens voor in willen zetten en die iets willen betalen". Het collectief geeft de

heel wat te verbeteren aan de situatie in Charlois. „Er is een tekort aan goede oefenruimten. Meestal zit je met het probleem van geluidsoverlast. Wij zijn bevoorrecht, want wij hebben een vaste ruimte in de kelder van café Het Vinkje". Optreden in de wijk is nauwelijks mogelijk en ook daarbuiten is het moeilijk om „aan de bak te komen".

Hobby

De groepen – andere Charloise namen zijn Its en Nieuwbouw – helpen elkaar onderling door het uitwisselen van informatie en songteksten en door het uitlenen van instrumenten en soms ook muzikanten.

Voor wie zich aan wil sluiten bij het collectief moet plezier in het muziekmaken voorop staan. „Het is voor ons een hobby en dat moet het ook blijven. We vinden het geen probleem om voor nop te spelen. Als er iets te verdienen is, zijn we er ook bij, maar geld verdienen is niet ons eerste doel".

Wie zich wil aanmelden voor een optreden op Koninginnedag of meer informatie wil over het collectief, kan dagelijks na 19.00 uur contact opnemen met Piet Gelderblom. Tel. 292706. De groep is elke zondagavond te vinden in haar oefenruimte in Het Vinkje aan de Doklaan.

* Special Made F heeft een eigen oefenruimte onder café Het Vinkje aan de Doklaan.

voorkoor aan het particulier initiatief („wij lullen alles bij elkaar") boven gemeente of deelgemeente.

Bevoorrecht

„Daar hebben we het liefst zo min mogelijk mee te maken,

omdat daar weinig goeds vandaan komt".

Piet, Jan en Willem spelen momenteel in de groep Special Made FI, maar werken ook wel mee met andere bands. Vooral de laatste jaren is het aantal Charloise groepjes volgens hen „te pan uitgerezen". „Wij

kennen zelf zo'n 25 muzikanten die geregeld contact met elkaar hebben. En er moeten er nog meer zijn in de wijk, maar ze zijn vaak moeilijk te bereiken. Daarom hopen we via deze oproep nieuwe bands op het podium te krijgen".

Volgens het drietal is er nog

Piet Gelderblom en zijn kameraden kwamen niet alleen voor een hapje of een drankje, Piet en zijn kameraden maakte muziek en 'ome' Jan vond het goed dat zij oefenden in de kelder. Door de jaren heen speelde ze ook 'boven' in café 't Vinkje of op Koninginnedag buiten, voor de deur, op een vrachtwagen. Piet organiseerde alles: Hij ging bij bedrijven langs en als ze hem honderd gulden gaven, kwam hun naam op de vrachtwagen. Met dat geld betaalde hij de biertjes en benzinegeld voor de bandjes die podiumervaring wilden opdoen. Piet maakte ook de posters met de namen van de bandjes en hing die overal op.

Hij weet nog dat de jongens hem uitdaagden om bij een nieuwe zaak aan de Grondherendijk te vragen om die bijdrage van honderd gulden. Het was een sauna, “only for men.” De eigenaar zei: “Ja, maar dan komt er reclame voor mijn zaak op de wagon.” Waarop Piet antwoorde: “Ja, natuurlijk.” Dit was in een tijd dat dit soort zaken, waar mannen elkaar konden ontmoeten, nog nieuw waren. Piet kreeg het geld, maar weet nog dat veel mensen het er niet mee eens waren toen het spandoek met de naam op de vrachtwagen werd vastgemaakt.

Ook dochter Joke was regelmatig te vinden in de kroeg bij haar ouders. Met vrienden en vriendinnen wat drinken bij ‘pa én ma’. In het café van haar ouders leerde Joke een elektricien met een eigenaardige snor kennen. Die man was Jan van den Wildenberg. De jongste telg van een gezin met vier oudere zussen een echte jongen van Charlois die in 1949 om de hoek werd geboren, zette voet in café ‘t Vinkje en veroverde Joke haar hart. Of het nu kwam door zijn eigenaardige snor, één van zijn legendarische moppen of zijn mooie gezichtje (Dat erg lijkt op dat van kleinzoon Joey, alleen die zit er op..), Joke viel voor hem. Maar in café ‘t Vinkje moest hij niet alleen door Joke geaccepteerd worden natuurlijk!

Op een dag kwam Joke met een vriend binnen. Voor ons was ‘t Vinkje onze eigen kroeg: we maakten er muziek, en we voetbalden in de zaal en op het veld met elkaar. Die vriend van Joke – een man met een hele verkeerde snor – moest eerst geaccepteerd worden. Dat duurde een tijd, totdat we ontdekten dat hij elektricien was. Hij loste de brom in onze speakers op door een aardleiding naar de kelder te trekken. Vanaf dat moment hoorde hij erbij.